

som skulle forelægges Rigsdagen, og som Rigsdagen kan fordrø igjen skulle sættes ud af Kraft. Men det er ogsaa kun tilsyneladende, at det ser saaledes ud; thi, vi maa jo erindre, at den Anordning, her er Spørgsmaal om, er jo en Anordning af Lovgivningsindhold, saa vist som det er Lovgivningsmagtens egen Ret at træffe Bestemmelser om Lovs Straftræden. Det er ikke Noget, som efter Forholdets Natur tilkommer Administrationen, det er Noget, som er Lovgivningsmagtens egen forfatningsmæssige Ret, og naar vi altsaa, gaaende ud fra den strengt forfatningsmæssige Magtfordelings Princip, vilde hævde: Rigsdagens fulde Myndighed til at tage Del i enhver Lovgivningsakt, saa vilde vi komme til at give Ministeren mindre og Rigsdagen mere, end der efter det foreliggende Lovforslag bliver Spørgsmaal om; thi saa maatte en Lovs Straftræden ske ved Lov, og saa kunde Justitsministeren ikke træffe Bestemmelse derom paa egen Haand, saalange Rigsdagen var samlet, og naar Rigsdagen ikke var samlet, kunde det kun ske ved en foreløbig Lov, som maatte forelægges Rigsdagen, og som ethvert af Rigsdagens Thing kunde forkaste og derved bringe til at ophøre, og saa kunde der ikke blive Spørgsmaal om paany at sætte Loven i Kraft, saa længe Rigsdagen var samlet. Nu kan efter den foreslaaede Ordning Ministeren sætte Loven i Kraft uden Hensyn til, at Rigsdagen er samlet eller ikke; det enkelte Thing kan ikke bringe den til at ophøre, det kan kun ske ved en samstemmende Beslutning af begge Rigsdagens Thing, og saa kan der endogsaa blive Spørgsmaal om paany at sætte den i Kraft. Jeg tror derfor, at man maa sige, at, naar man tager den strenge, forfatningsmæssige Magtfordelings Princip til Udgangspunkt, og først gjør sig klart, hvad egentlig Rigsdagen er bestøjet til, og hvad paa den anden Side Ministeren er bestøjet til, saa maa man erkjende, at der her ikke foreligger noget Overtag, som hjemles Rigsdagen indenfor Administrationens Sfare, men at man tværtimod har givet Ministeren fuldt ud, hvad der kan blive Spørgsmaal om for Ministerens Vedkommende. Altsaa, fra et konstitutionelt Synspunkt er Spørgsmaalet fuldstændig i sin Orden, og der er ikke Tale om at se det i de store politiske Principers Lys. Man kan simpelt og klart holde sig til Overveelsen deraf fra et rent sagligt, rent Hensigtsmæssigheds Synspunkt og spørge: Hvorvidt er der nu Grund til at give Rigsdagen en vis Betsielse med Hensyn til denne Lovs Straftræden eller dens vedvarende Gyldighed? Og saa skjønner jeg ganske vist ikke, at der paa nogen Maade er Grund til at gaa videre end foreslaaet af Flertallet, thi jeg skjønner ikke, at der er nogen som helst Grund til at gjøre den Forandring i den gjældende Ret, som en saadan videregaaende Myndighed for Rigsdagen vilde medføre. Efter

Loven af 1ste Mai 1868 har nemlig Justitsministeren en vis Myndighed, og den er gjentagne Gange bleven benyttet. Jeg har imidlertid aldrig hørt Nogen klage over, at den høitærede Minister har misbrugt denne Myndighed, og jeg ser derfor ikke, at der er Grund til at vise ham den Mistillid at sige: nu tør vi ikke længer betro Ministeren den, og paa Grund af den Mulighed, at der skulde kunne komme en eller anden Justitsminister, der vilde handle ufornuftig, finder jeg ikke Grund til at vedtage en saadan Lovbestemmelse, thi en saadan Forudsætning forekommer det mig ikke, at der er nogen som helst Anledning til at gaa ud fra. Hvad derimod angaar den egentlige Karantæne, som omhandles i Lovforslaget, er det jo en ny Betsielse, der er Tale om, og med Hensyn til den er man friere stillet. Naar saa det andet Thing lægger Bægt paa, at en saadan Bestemmelse føies ind, ser jeg egentlig ingen Grund for dette Thing til absolut at modsætte sig den. Jeg tillægger ganske vist ikke Bestemmelsen stor Betydning; men naar man dog ser en vis Betryggelse, en vis Garanti deri, og det paa den anden Side maa erkjendes, at her er Spørgsmaal om omfattende, indgribende Foranstaltninger, med Hensyn til hvilke maatte endog En og Anden kan være en vis Vængstelig, saa glæder jeg mig ved at kunne vise denne Indbefommen og stemme for denne Beslutning, og derfor tillader jeg mig at anbefale Flertallets Ændringsforslag.

Justitsministeren (M. L. Mann): Jeg kan forsaavidt slutte mig til, hvad den ærede firsde Læser yttrede, som jeg ogsaa antager, at Flertallets Forslag vil fremtræde som et Kompromis, der kan have nogen Udsigt til at blive antaget i det andet Thing. Jeg deler ganske den firsde Læzers Betragtning, hvad jeg ogsaa tillod mig at udtale i det andet Thing, at der ikke med Rette kan siges at være noget Principstridigt i en saadan Regel, som at visse Anordninger med Lovs Indhold kunne sættes ud af Kraft eller bortfalde som Følge af, at begge Rigsdagens Afdelinger udtale sig imod dem i en eller anden Form. Jeg kan i den Henseende ogsaa henholde mig, foruden til mine egne Uttringer, til hvad et meget agtet lofmyndigt Medlem i det andet Thing har udtalt derom. Jeg tror derhos, at i og for sig handles der her kun om en Foranstaltning, der ikke har stor praktisk Betydning men paa den anden Side, som sagt, heller ikke kan have egentlige principielle Betæneligheder. Jeg tror nemlig, at den omspurgte Myndighed for Rigsdagen til at sætte de omtalte Beslutninger ud af Kraft ikke har stor praktisk Betydning, fordi jeg mener, at det vil blive omtrent de samme Betragtninger, der ville blive afgjørende for Justitsministeren